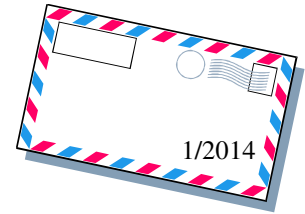

Mesagerul păcii

Trecut, prezent și viitor

„Dumnezeule, am auzit cu urechile noastre, și părinții noștri ne-au povestit lucrările pe care le-ai făcut pe vremea lor, în zilele de odinioară.“ (Psalm 44.1).

Mulți oameni par să trăiască în trecut. Ei pot povesti istorisiri interesante despre fapte minunate, pe care le-au făcut în anii trecuți. Mai demult au fost pur și simplu uriași! Gândurile lor se îndreaptă spre acele scene ale zilelor trecute, iar tema lor îndrăgită este iscusința ieșită din comun a persoanelor care au trăit mai demult.

Psalmul nostru, dimpotrivă, începe cu amintirea lucrărilor, pe care le-a făcut *Dumnezeu* și continuă: „Dumnezeule, Tu ești Împăratul meu: poruncește izbăvirea lui Iacov! Cu Tine doborâm pe vrăjmașii noștri, cu Numele Tău zdrobim pe potrivnicii noștri“ (versetele 4 și 5). Credința nu privește trecutul prin ochelari roz! Ea primește mângâiere și curaj din cunoașterea a ceea ce a fost Dumnezeu odinioară pentru poporul Său, dar știe de asemenea că niciun morar nu poate măcina grâul cu puterea apei care a curs mai înainte peste roata morii. Credința ia din sursele de ajutor prezente și le folosește pentru nevoile prezente.

Credința crește într-o atmosferă a conflictului. Mobilizează dușmanul rezervele sale și își așază armatele în ordine de bătaie? Credința știe despre marele său atac, pune mâna pe armele pe care i le dă Dumnezeu și aleargă spre biruință!

Există tot timpul noi probleme și descurajări? Credința poate zbura în înălțimi pe aripi de vultur și să se ridice în albastrul cerului deasupra problemelor.

Se răcește la mulți dragostea? Credința se agață de Acela a Căruia dragoste este adevărată, caldă și credincioasă ca întotdeauna, iar în prezența acestei dragoste este întărită.

Pentru credință, prezentul este bogat în ocazii aurite. Credința Îl cunoaște pe Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, „care era, care *este*, care vine!“ (Apocalipsa 4.8). Credința înțelege că această zi este ziua mântuirii. Hristos stă la dreapta maiestății și a puterii. Duhul Sfânt este pe pământ și locuiește în și la poporul lui Dumnezeu. Scripturile stau deschise, ca o hartă absolut de încredere. Dușmanul este un dușman înfrânt, iar Biruitorul puternic este Același care ne-a promis: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi“, și care în toate problemele, necazurile și greutățile drumului nostru vrea să stea de partea noastră cu sfatul, mângâierea și puterea Sa. Tot ceea ce *este*, este doar un preludiu la ceea ce va veni. Bucuriile și privilegiile de astăzi vor trece în curând în binecuvântarea de nedescris a dimineții veșnice.

Dacă ochii noștri privesc înapoi, acest lucru să se facă cu adâncă mulțumire. Să ne gândim cu mulțumire la îndurările și la salvările din trecut. Dar să nu ne îndreptăm neclintit privirile în această direcție. Să privim și să înțelegem ce poate fi Hristos *astăzi* pentru iubiții Săi. Dragostea, care s-a exprimat la Golgota așa de incomparabil, este și în această clipă pentru noi aici. Gândește-te ce înseamnă

aceasta! Este o dragoste care niciodată nu ne va da altceva decât ceea ce este cel mai bun. De aceea să mergem cu încredere în noul an și cu inimi fericite să intonăm cântarea de laudă din Apocalipsa 1.5-6: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.“

Îndrăznește!

Acesta este un cuvânt, pe care Domnul nostru l-a exprimat adeseori și pe care și noi trebuie să-l luăm tot mereu pentru noi personal.

Prima dată este un „Îndrăznește“ al iertării. „Îndrăznește, credința ta te-a mântuit“ (Luca 8.48). Cu aceste cuvinte, Domnul Isus întărește pe fiecare, care suspină sub povara stricăciunii sale morale și este apăsător de inutilitatea eforturilor sale ca să schimbe ceva. El oferă fiecăruia o mântuire desăvârșită.

Apoi cuvântul care îi liniștește pe credincioși prin asigurarea prezenței Sale: „Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!“ (Matei 14.27). Atunci dispare neliniștea, îngrijorarea, teama; sufletul regăsește pacea și este întărit, pentru că Domnul Isus este acolo.

Și la final un „Îndrăznește“ al biruinței. „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea“ (Ioan 16.33). Ura lui satan, împotrivirea lumii ca urmare a faptului că creștinii sunt adepții Persoanei Hristosului lepădat, toate acestea ne oferă prilejul să ne amintim de biruința Lui, pe care a obținut-o cu prețul suferințelor Sale și a morții Sale.

Aceste trei încurajări se referă la întreaga noastră viață, căci ele sunt valabile pentru trecutul nostru, pentru prezentul nostru și pentru viitorul nostru. În ce privește trecutul nostru, Hristos a murit pentru păcatele noastre. În prezent, El este tot timpul aproape de noi, iar viitorul Îl va descoperi ca Biruitorul puternic peste moarte și satan.

Pentru mine a trăi este Hristos (Filipeni 1.21)

Omul credinței Georg Müller a pus odată întrebarea: „Câte scopuri ai? Trei? Atunci ai cu două prea mult. Două scopuri? Atunci ai cu unul prea mult. Un scop și acesta spre proslăvirea lui Dumnezeu? Atunci ești pe urmele Învățătorului.“ Să fie singurul scop al vieții noastre să trăim zilnic deplin spre onoarea lui Dumnezeu. Nu ar fi acesta un motto minunat pentru acest an?

Numai o exprimare politicoasă?

Cu ce cuvinte frumoase începe Ioan epistola sa către Gaiu (3 Ioan 1.2)! În relațiile noastre de viață normale stă pe primul loc întrebarea despre sănătate și bunăstare, în familie sau la locul de muncă. Mai ales la început de an se aude în saluturi, pe lângă urările obișnuite pentru un „an nou bun“, întrebarea „Cum îți mai merge?“ Și îți iei timp să te interesezi de problemele celuilalt și să-l ascuți. Apostolul face ceva asemănător, dar imediat trece să vorbească despre starea sufletului prietenului său, ceea ce este mult mai important. El a aflat de la alții că Gaiu umblă în adevăr și că sufletului lui îi merge bine.

Să nu fim sclavii exprimărilor de politețe obișnuite și să nu ne restrângem la întrebări familiare despre sănătate și familie sau locul de muncă al aceluia pentru care ne interesăm. Ne gândim la starea sufletului său? „Nimănui nu-i pasă de sufletul meu“, suspina David în Psalmul 142.4. Ne ocupăm suficient de starea duhovnicească a fraților noștri în credință? Fără îndoială, aceasta trebuie să se facă cu tact, dar ce îmbucurător când aflăm că ei umblă în adevăr!

Aceasta este singura stare fericită a sufletului. Ai bucurie sau întristare, în funcție de cum îți merge, bine sau rău, dar a umbla în adevăr, adică să-ți ghidezi viața după învățătura creștină curată aduce cu adevărat bucurie.